

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Кръзковъ

ГОДИНА ТРЕТА
БРОЙ 10
МАЙ — ЮНИ 1939

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ЛЮБИМЕЦЪТЪ НА ДЕЦАТА

— Радио София, Стара-Згора и Варна! Внимание! Часътъ за детето започва! Господинъ Никола Балабановъ, артистъ отъ Народния театъръ, ще ви прочете нѣколко приказки, разкази и стихове отъ наши писатели.

— Добъръ день, мили деца!

— Добъръ день, чичо Балабановъ!

— Сега ще ви прочета една приказка отъ вестникъ „Славейче“ — „Какъ гарджето стана пѣвецъ“ . . .

Така, обикновено, започва часътъ за детето.

Всѣка срѣда и всѣки недѣленъ день стотици хиляди деца се превръщатъ на слухъ. Всичко наоколо изчезва, забравя се въ мракъ. Само гласътъ на Никола Балабановъ трепти въ малкитѣ ушенца, гали ги, радва ги.

И предъ замрежения детски взоръ се занизватъ гарджета и гарги, лисици и мечки, зайци и катерички, магарета и маймуни, лѣвоветъ и тигри, слонове и бубулечки — цѣлото животинско царство. Цвѣтята и тревичкитѣ оживѣватъ, птичкитѣ запѣватъ своитѣ омайни пѣсни, цѣлата природа се раздвижва — всичко започва да говори, да пѣе и да радва детскитѣ души.

Никола Балабановъ притежава чудната дарба да владѣе своитѣ малки слушатели. Да възлунва тѣхнитѣ малки сърдчица и да ги изпълва съ много, много радостъ.

И сега, когато завършва учебната година и идва голѣмата ваканция, когато любимиятъ на всички вестникъ „Славейче“ също ще бѣде въ ваканция, както и другитѣ вестници и списания за деца и юноши, децата пакъ ще се радватъ на хубавитѣ приказки, разкази и стихове, които неуморимиятъ чичо Балабановъ ще продължава да имъ чете по радиото.

ДЕЦАТА

Катъ змей непобедимъ извива дългътъ влакъ и сплита въ черенъ флагъ искри и тежъкъ димъ.

Надъ пустото поле надвисва самота и врани на ята отмѣрятъ тамъ криле.

Съ помръзнали лица, въ разкаляния пѣтъ, къмъ влака съ викъ търчатъ рой дрипави деца.

Но тренѣтъ все лети, далече устремѣнъ, и въ гаснещия день проблѣсва и трещи.

И всѣки день така пламтящъ и чуждъ лети и въ сѣнни пустоти тѣ махатъ му съ ржка.

Тѣ пращатъ му привѣтъ съ възторжени очи и гледатъ какъ хвърчи живота все напредъ.

А въ пустото поле пристѣпя вечерята и врани на ята отмѣрятъ тамъ криле.

Христо Смирненски

ШАРЕНИ ЛИВАДИ

Роснитѣ ливади, весели и млади, пакъ сж нацѣвтѣли, алени и бѣли, въ сребърни звънчета, съ шарени вѣнчета. Утриннитѣ капки като златни шапки грѣятъ по листата, свѣтятъ по тревата.

А децата тичатъ за да се накичатъ, палави и луди като пеперуди. Роснитѣ ливади весели и млади, дѣхатъ здраве, сили, на децата мили!

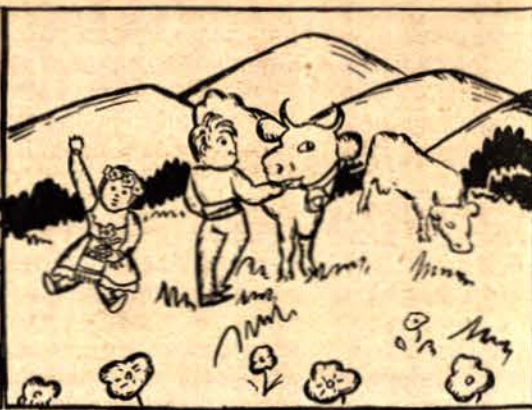
Григоръ Угаровъ

СВЪРШИ СЕ УЧЕБНАТА ГОДИНА — ВЕЧЪ ПѢСНИ И ИГРИ ЩЕ ИМА

Малъкъ трикъ филмъ на „Славейче“ — рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

Свърши учебната година съ уроци, пѣсни и игри. На всѣки, който е преминалъ, очитѣ свѣтятъ катъ искри.

Сега ще тичаме въ полето, ще виемъ китки и вѣнци, а Сивчо, Бѣлка и телето ще дрънкатъ медени звънци.

Кога пѣкъ слънцето нагрѣе водитѣ бистривъ „синий виръ“, сърдечно всѣки ще се смѣе, и ще се гмуркаме безспиръ.

По жътва изъ нивята плодни, ще правимъ снопи и кръстци, въвъ работа, игри и пѣсни ще калимъ нашитѣ мишци.

Светославъ Минковъ

КАКЪ ГАРДЖЕТО СТАНА ПѢВЕЦЪ

Роди се въ гората гардже. Голичко, слабичко, черно като циганче, съ тѣнко вратле и съ ококорени очички. Роди се и веднага заприказва.

— Пиу! Пиу! — записка то. Искамъ червейче!

И майка му, старата гарга, изхвъркна изъ гнѣздото, позавъртъ се насамъ-натамъ и донесе на скѣпата си рожбица не едно, а две червейчета.

Минаха три-четири седмици, отърси се гарджето, и перца по крилцата му поникнаха. Сега вече то можеше да стои на краката си, да подскача като жаба и да се опитва да хвърчи.

Гледаше го старата гарга и

не можеше да му се нарадва.

— Брей, че хубавецъ съмъ родила! — мислѣше си тя. — Втори като него нѣма на свѣта! Охъ, Божичко, направи го професоръ!

Ала гарджето нѣмаше ума на майка си и хич не мислѣше да става професоръ.

Голѣма бѣше гората, и по клонитѣ на старитѣ дървета чуруликаха весело безброй поини птички. Вечеръ, когато месечината изгрѣеше надъ върховетѣ на дърветата, изъ цѣлата гора зашуртяваха сякашъ чудни поточета: това бѣха кръшнитѣ пѣсни на славеитѣ, които се надпреварваха да покажатъ кой е по-гласовитъ.

Слушаше ги прехласнато гарджето и по цѣли ноци сънь го не хващаше. Искаше му се и нему да стане пѣвецъ като славеитѣ, да се люлѣе ей тѣй на нѣкое клонче и да си чурулика до насита. Тая мисълъ не излизаше изъ главата му, и колкото повече то растѣше, толкова по-силно вѣрваше, че отъ него ще излѣзе прочутъ пѣвецъ. Най-сетне гарджето не можа да се стѣрпи и каза веднажъ на майка си:

— Мамо ма, какво иматъ славеитѣ въ гърлото си, че пѣятъ тѣй хубаво?

— Дарба божия! — отвърна важно старата гарга и чукна съ човката си една бубулечка, която лазѣше на края на гнѣздото.

— Ами азъ нѣмамъ ли дар-

ба божия? — попита малкото гардже, като разпери крилетѣ си и извика: — Га-га!

— Кой? Ти ли? — рече майката и погледна очудено синчето си. — Да не си намирисилъ и ти пѣвецъ да ставашъ? Не ти трѣбва такъвъ занаятъ. Отъ тебе ще излѣзе нѣщо много повече. Съ твоята дарба божия ти ще станешъ професоръ!

— Не ща професоръ, записка малкото гардже, и очитѣ му се налѣха съ сълзи. — Не ща професоръ, пѣвецъ искамъ да стана!

— Я мирувай, че ако те плесна по главата, само пѣвци ще ми станешъ! — изграка сърдито старата гарга и отскубна едно перце отъ опашката на непокорния си синъ.

И гарджето наистина се ук-

роти, сви се послушно въ гнѣздото и не каза нито дума повече. Ала отъ тоя день натакътъ, то започна да слабѣе, и главицата му клюмна. Нищо не можеше да го съживи и да му възвърне предишната бодростъ: нито грижитѣ на майка му, която го тѣпчеше съ червейчета, нито слънцето, което го милваше съ топлинѣ си лъчи, нито чудния миризъ на горскитѣ цвѣта, които цвѣтѣха сякашъ не на земята, а въ самия въздухъ.

— Какво ти е — питаше го често майката, а то повтаряше само едно:

— Пѣвецъ искамъ да стана! Съжали се най-сетне старата гарга надъ мѣжитѣ на своя синъ и реши да отстъпи.

— Добре, — рече единъ день тя. Щомъ толкова много ис-